

OPEN DE DEUR VAN UW HART hjms

Geliefde broeders en zusters, ik wil deze boodschap graag beginnen met het lezen van Hoogl. 5:2-3 – *“Ik sliep, maar mijn hart waakte, de stem mijns Liefsten, Die klopte, was: Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen. Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weder aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weder bezoedelen ?”*

We lezen hier over de bruid van Salomo. Zij zei tot zichzelf: *“Ik sliep, maar mijn hart waakte”*. Zij was in een slaaptoestand geraakt. En, broeders en zusters, slapen doen we doorgaans ‘s nachts, nietwaar? Dat wil zeggen, als er diepe duisternis heerst. Dus in deze duisternis sliep de bruid van Salomo. En dat is eigenlijk toch een heel logisch en natuurlijk proces, niet?

Maar zo is het vandaag de dag ook in de levens van veel kinderen Gods. Terwijl het geestelijk duister is geworden en de zonden welig tieren, zijn zij juist in een diepe geestelijke slaap geraakt. Zij slapen! Hun geestelijk leven is verslapt. Zij zijn niet meer zo vurig. Zij hebben de eerste liefde voor Jezus verlaten (Openb. 2:4). Zij zijn loom geworden. Zij hebben geen kracht meer om voor Jezus te werken. Het dienen van Jezus is een sleur geworden. Zij zijn gemakzuchtig en onverschillig geworden in hun geestelijk leven. Zij reageren traag op de uitnodigingen van het Woord van God. Zij zijn in hun hart ongevoelig geworden voor het grote offer van Jezus aan het kruishout van Golgotha. Eigenlijk zijn zij best wel heel tevreden met hun geestelijk leven!

Laten we Matt. 24:12 eens lezen: *“En omdat de ongerechtigheid vermenigvuldigd zal worden, zo zal de liefde van velen verkouden.”*

Jezus verklaarde, dat in de eindtijd de ongerechtigheid zal vermenigvuldigen, waardoor de liefde in menig hart zal verkillen. Dit kan één van de oorzaken zijn, dat wij geestelijk in slaap vallen. Als wij de grote en massale ongerechtigheid om ons heen al dan niet bewust in ons hart laten infiltreren, dan zal de liefde in ons hart verkillen.

Alles gaat goed met ons. We hebben genoeg geld en zijn niet ziek. We komen niets tekort en dan verslapt onze geestelijke waakzaamheid. En als een listige slang infiltreert de duivel langzaam maar effectief ons leven met allerlei materiële en/of zondige verleidingen. En héél langzaam verdwijnt de liefde voor Jezus uit ons hart en vallen wij in slaap.

En broeders en zusters, laten wij hier niet de fout maken door te denken, dat Jezus hier over de ongelovige wereldlingen sprak. Neen, broeders en zusters, Jezus gebruikte hier voor *“liefde”* het woord *“a’gape”*, dat liefde op Gods niveau betekent. Wereldlingen hebben zeker die goddelijke liefde niet. Neen, Jezus bedoelde hier, dat de liefde van vele kinderen Gods zal verkillen. Voor elkaar en voor Hem.

1 Thess. 5:5-6 – *“Gij zijt allen kinderen des lichts, en kinderen des daags; wij zijn niet des nachts, noch der duisternis. Zo laat ons dan niet slapen, gelijk als de anderen, maar laat ons waken, en nuchteren zijn.”*

Paulus vermaande de kinderen Gods hier om niet geestelijk te slapen, omdat wij dan in een geestelijke duisternis terecht komen. Wij zijn als kinderen van God echter kinderen des lichts en wij behoren daarom in het licht te wandelen en wakker te zijn (1 Joh. 1:6-7).

De bruid van Salomo sliep echter, maar uit genade was er in haar hart tóch nog een zekere waakzaamheid gebleven. Want hoewel zij sliep, hoorde zij toch nog het kloppen van haar bruidegom Salomo.

Geliefde broeders en zusters, Salomo is een typebeeld van onze komende Hemelbruidgom, Jezus Christus. Salomo’s bruid is daarom een typebeeld van de Bruidsgemeente, die straks als Zijn Bruid met Jezus in het huwelijk zal treden. We zullen daarom Hooglied 5 in dít licht bezien.

Diep in het hart van de bruid was er toch nog waakzaamheid en liefde voor Salomo, haar bruidegom overgebleven. Want zij wist dat hij spoedig zou kunnen komen en aan haar deur zou kunnen kloppen. Immers, zij had hem in Hoogl. 4:16 toch uitgenodigd om te komen, toen haar hart nog wél voor hem brandde?

Zo is het met de Bruidsgemeente ook. We hebben vaak met een brandend hart gebeden, toen wij nog vurig waren, dat Jezus in ons hart zou komen of dat Hij spoedig terug zou komen, doch gaandeweg zijn wij helaas dikwijls in geestelijke slaap gevallen.

Maar de stem van onze Liefste, Die klopte was: *“Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! Want.....”*

Juist in deze duistere, nachtelijke tijd verlangt Jezus, onze Hemelbruidegom, om te worden binnengelaten. Hij verlangt om gemeenschap met Zijn Bruid te hebben. Het hebben van gemeenschap met Jezus wijst op ons gebeds- en aanbidtingsleven. In dit aanbidtingsleven doen wij afstand van en kruisigen wij ons eigen IK. Maar de Bruid was hiertoe niet bereid. Zij hield de deur (van haar hart) gesloten, net als wij ook vaak doen.

Zij hoorde de stem van haar Liefste! Dit wijst ons op de boodschappen van het Woord van God. Elke keer als wij uit genade het Woord van God mogen horen, dienen wij ons hart te openen en Jezus binnen te laten. Jezus is het vleesgeworden Woord van God. En in deze tijd zoekt Hij degenen die willen reageren op Zijn Woord, die daarna bereid zijn om hun hart te openen en met Hem een aanbidtingsgemeenschap te hebben.

Maar helaas reageren wij vaak niet of te laat op Zijn kloppen op de deur van ons hart. Wij zijn vaak te traag om meteen de deur te openen. Dit, terwijl Hij toch zó teder en lieflijk is in Zijn verzoek. Hij noemt zijn Bruid: *“Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte!”* Broeders en zusters, in deze opsomming kunnen wij een groei ontdekken.

Eérs wordt zij *“mijn zuster”* genoemd, dat wil zeggen één bloed door een familierelatie. Door het gestorte Bloed van Jezus zijn wij één met Hem geworden.

Dán noemt Hij haar *“mijn vriendin”*, hetgeen wijst op kameraadschap, wederzijdse achting en op het vriendschappelijk met elkaar omgaan. Het hier gebruikte Hebreeuwse woord *“ra'jah”* (רעה) betekent *“gezellin, vriendin”* en is afkomstig van de stam *“ra-ah”* (רעה), dat *“met iemand omgaan”* betekent. Na onze bekering wandelen wij als het goed is samen met Jezus in een nauwe relatie (Joh. 15:14-15).

Vervolgens wordt de bruid *“mijn duive”* genoemd, hetgeen wijst op vrede, reinheid en tederheid. De intimiteit van de relatie met Jezus moet groeien naar dit niveau.

Tenslotte wordt de bruid *“mijn volmaakte”* genoemd, hetgeen wijst op de volmaakte gemeenschap en éénheid met Jezus in haar toekomstige hemelse huwelijk (Efez. 5:27).

Geliefde broeders en zusters, is het niet wondervol dat Hij ons nú reeds als volmaakt ziet, terwijl wij dat nog niet eens zijn en nog een lange geestelijke weg hebben af te leggen? Maar Jezus ziet als het ware reeds de tijd vóór Zich, als wij die volmaaktheid wél zullen hebben bereikt. God is Liefde en Hij wordt niet verbitterd en Hij let niet op de fouten van Zijn kinderen die in gemeenschap met Hem wandelen (1 Cor. 13:5b,7; Jer. 29:11).

Wat was trouwens het excuus van de Bruid om niet open te doen, toen er werd geklopt door haar Bruidegom? Hoogl. 5:3 – *“Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weder aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weder bezoedelen?”*

Op het eerste gezicht lijkt dit een redelijk excuus! *“Ik lig al in bed, kom morgen maar terug”*. Desondanks was het een zwak excuus, want zij was niet gereed. Want de Joodse huwelijks-traditie was zó, dat wanneer een man en een vrouw ondertrouwd waren, zij elkaar niet meer zagen tótdat de aanstaande bruidegom de echtelijke woning gereed had gemaakt. In de tussentijd moest de aanstaande bruid zich gereed maken voor haar bruidegom. Zij moest gereed zijn, want op élk moment kon hij komen om haar op te halen (Joh. 14:2-3).

Maar de Bruid was niet gereed. Zij hield de deur gesloten. Er was geen gemeenschap meer. Zij was zelfs niet van plan om snel, snel, snel haar rok weer aan te trekken. En zij peinsde er zelfs niet over om haar voeten weer vies te maken.

Maar dit zegt het Woord van God in Ex. 12:11, toen het volk Israël op het punt stond om Egypte te verlaten, nadat het paschalam was geslacht: *“Aldus nu zult gij het eten: uw lenden zullen opgeschort zijn, uw schoenen aan uw voeten, en uw staf in uw hand; en gij zult het met haast eten; het is des HEEREN pascha.”*

Voor ónze grote uittocht naar de hemel moeten wij gekleed zijn met onze rok en moeten onze voeten geschoeid zijn (Luk. 12:35-37b; Rom. 10:15; Efez. 6:11-17; Openb. 3:4-5,18; 19:8). Gereed om op elk moment te kunnen vertrekken. Zodra Jezus komt!

Broeders en zusters, wij moeten onze lendenen omgorden met het kleed der waarheid van het Woord van God en ons kleden met het kleed der gerechtigheid. Het is de Geest der Waarheid, Die ons leidt in het Woord der Waarheid. Wij moeten dus in het Woord der Waarheid staan en geen millimeter van dit Woord afwijken. Géén water bij de wijn doen en geen enkele zonde, hoe *“klein”* ook, in ons leven tolereren. Ons niet laten binden door welke materiële verleiding dan ook. Want het zal de oorzaak zijn, dat wij verslappen en langzaam in slaap sukkelen. Ook moeten onze voeten bereid zijn om het Evangelie uit te dragen.

De Bruid stond echter niet meer in de Waarheid van het Woord van God en was niet meer bereid om te gaan evangeliseren en te gaan getuigen van haar Bruidegom. Zij had geen liefde meer voor de verlorenen om haar heen. De grootste zonde van de Bruid was niet, dat zij geestelijk sliep en lui en traag was geworden. Neen! Haar grootste zonde was, dat zij haar geestelijke kleding en haar geestelijke wapenrusting had afgelegd. En zodra wij dat doen, wandelen wij niet meer met Hem. Dan strijden wij niet meer. Dan groeien wij niet meer. Wat is een kind van God zonder de wapenrusting Gods? Dan zijn wij niets en uiterst kwetsbaar. Want onze vijanden zijn geweldige geestelijke machten in de lucht. Het Woord van God noemt hen in Efez. 6:12 overheden, machten en geweldhebbers, boosheden! Samen met Jezus zijn wij méér dan overwinnaars. De overwinning is dan een feit. Maar zonder Hem zijn wij zeker verliezers.

Desondanks wilde de Bruid liever lekker slapen en luieren. Zij was moe van het geestelijke strijden. Nu zag zij huizenhoog op tegen alle moeiten. Dáárom kwam zij met haar excuus. Geliefde broeders en zusters, zijn wij bereid om van onze comfortabele geestelijke bedden op te staan en te gaan als Jezus ons roept? Zijn wij bereid om ons door de Waarheid van het Woord van God te laten reinigen? Zijn wij bereid om de deur van ons hart te openen? Jezus zei tegen de lauwe gemeente Laodicea in Openb. 3:20 – *“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.”*

Jezus wacht geduldig totdat wij de deur van ons hart openen. Hij wil dat wij spontaan reageren op Zijn kloppen en op Zijn roep. Als wij de deur van ons hart openen, dan mogen wij met Hem gemeenschap hebben. Maar als wij te traag reageren, dan trekt Hij Zich terug. Dan gaat Hij weg. Zó is onze Jezus, heel discreet. Hij wil niemand dwingen en dringt Zich niet op. Maar als Hij weg is en wij Hem niet meer in ons hart ervaren, dan geven wij Hem desondanks vaak ook nog de schuld: *“Waar is Jezus? Ik voel mij geestelijk zo dor en droog, de hemel lijkt wel van koper”*. Maar de oorzaak van onze dorheid was het toelaten van zonden of geestelijke afgoden in ons hart, het daardoor in slaap gevallen zijn, waardoor wij traag werden en niet meer geestelijk konden strijden.

Maar gelooft u mij, mijn broeders en zusters, als wij niet reageren op Zijn stem en Zijn geklop op de deur van ons hart, dan is Hij zó verdrietig. Hij houdt zo ontzettend veel van ons, broeders en zusters. Zoveel, dat Hij Zijn eigen Bloed voor ons gaf. En deze onbegrijpelijke liefdesverklaring op Golgotha wil Hij laten volgen door Zijn tedere Woorden, welke diep in ons hart moeten dringen. Maar dan ziet Hij dat ons hart gesloten is.

Dan is dit Zijn reactie. Hoogl. 5:4a – *“Mijn Liefste trok Zijn hand van het gat der deur;”*
Dan gaat Hij weg.

In het boek *“Roos van Saron”* van Wim Malgo las ik, dat in het Midden-Oosten in die tijd er de volgende gewoonte bestond, als een beminde vrouw de aandrang van haar minnaar steeds weer afwees. Dan bezocht hij haar huis en rondom de deur van het huis hing hij bloemenslingers op. Ook bestrooide hij de drempel met geurige bloemen en bestreek de grendel en de deurklink met een geurige zalf van bijvoorbeeld mirre. Dit alles deed hij dus om haar en haar familie duidelijk te maken, dat zijn liefde voor haar echt was, alhoewel zij hem afwees.

Hoogl. 5:5-6 – *“Ik stond op, om mijn Liefste open te doen; en mijn handen drupten van mirre, en mijn vingers van vloeiende mirre, op de handvaten des slots. Ik deed mijn Liefste open, maar mijn Liefste was geweken, Hij was doorgedaan; mijn ziel ging uit vanwege Zijn spreken; ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet, ik riep Hem, doch Hij antwoordde mij niet.”*

De Bruid stond op om alsnog de deur te openen, want zij ervoer de droogte in haar leven. Zij ervoer een gemis en dat er geen gemeenschap meer met Hem was. Zij herinnerde zich de heerlijke en lieflijke Woorden, die Hij vroeger zo dikwijls tot haar had gesproken. Woorden waardoor haar hart toen steeds van blijdschap en liefde voor Hem was gaan borrelen.

Zij pakte de deurklink, deed open, maar Hij was reeds weggegaan. Zij riep Hem, maar Hij kwam niet meer. Toen keek zij naar haar handen en zag dat die dropen van de mirre, die haar Bruidegom op de deurklink had gestreken als een teken van Zijn grote liefde. Toen besepte de Bruid de waarachtigheid en de diepte van Zijn liefde. Maar Hij was weg! Oh, broeders en zusters, wat zal er op dat moment een leegte, een wroeging en een droefheid in haar hart zijn geweest.

Geliefde broeders en zusters, in bijbelse taal wijst mirre ons op het bittere lijden van Jezus. Toen de Bruid zo naar haar handen keek, was het alsof haar Hemelbruidegom wilde zeggen: *“Heb Ik niet Mijn Bloed voor je gegeven? Heb Ik niet voor jou aan het kruis geleden? Dat deed Ik toch omdat Ik je zo liefheb? Waarom wijs je dan Mijn Liefde af?”*

Oh, mijn broeders en zusters, laten wij toch onze harten niet meer verharderen, onze afdwaling, onze lauwheid en onze halsstarrigheid aan Jezus belijden en de deur van ons hart voor Jezus openen. Dan zal Hij ons met vreugde vergeven, want Hij heeft ons zo lief. Dan komt Hij opnieuw in ons hart.

Openb. 3:20 – *“Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.”*

Is het geen geweldige, onverdiende genade, dat hij ons heeft uitverkoren om tot Zijn Bruid te behoren? *“Daarom, gelijk de Heilige Geest zegt: Heden, indien gij Zijn stem hoort, Zo verhardt uw harten niet,”* (Hebr. 3:7-8a). Moge de Here Jezus, onze spoedig komende Hemelbruidegom u rijkelijk zegenen. Amen.